

Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere

Støt familien

11. FEBRUAR 2006

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Salt Lake City, Utah

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rettigheder forbeholdes
Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/04
Godkendt til oversættelse: 8/04

Indhold

Ægteskabet er afgørende i hans evige plan.	2
<i>Ældste David A. Bednar</i>	
Et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden	8
<i>Ældste L. Tom Perry</i>	
Forældre har en hellig pligt	13
<i>Bonnie D. Parkin</i>	
Himmelske hjem – evige familier	18
<i>Præsident Thomas S. Monson</i>	
»Familien: En proklamation til verden«	24

Ægteskabet er afgørende i hans evige plan

ÆLDSTE DAVID A. BEDNAR
De Tolv Apostles Kvorum

Det lærdomsmæssige ideal om ægteskab

Det Første Præsidentskab har kraftigt rådgivet os til at yde vores største indsats på at styrke ægteskabet og hjemmet. Der har aldrig været så stort et behov for disse instruktioner i verden, som der er i dag, hvor ægteskabets hellighed er under angreb, og hjemmets betydning undermineres.

Selv om Kirken og dens programmer støtter ægteskabet og familien og

normalt har succes med at gøre dette, så bør vi altid huske denne enkle sandhed: Ingen virksomhed eller organisation kan erstatte hjemmet eller udføre dets fundamentale funktioner.¹ På grund af dette taler jeg primært til jer i dag som mænd og kvinder, som ægtemænd og hustruer, og som mødre og fædre og dernæst som ledere i præstedømmet og i hjælpeorganisationerne i Kirken. Min opgave er at tale om det evige ægteskabs afgørende rolle i vor himmelske Faders plan for lykke.

Vi vil fokusere på det lærdomsmæssige idealbillede af ægteskabet. Det er mit håb, at en gennemgang af vores evige muligheder og en påmindelse om, hvem vi er, og hvorfor vi er her på jorden, vil udstikke en retning, trøste os og give os alle håb, uanset vores ægteskabelige status eller nuværende personlige omstændigheder. Forskellen mellem det lærdomsmæssige idealbillede af ægteskabet og dagligdagens virkelighed kan til tider virke meget stor, men gradvist klarer I

det bedre og bliver meget bedre, end I måske indser.

Jeg vil bede jer om at tænke over de følgende spørgsmål, mens vi drøfter de principper, der relaterer til evigt ægteskab.

Spørgsmål 1: *Bestræber jeg mig på at blive en bedre ægtemand eller hustru, eller forbereder jeg mig til at blive en ægtemand eller hustru, ved forståelse og anvendelse af disse grundlæggende principper?*

Spørgsmål 2: *Hjælper jeg, som leder i præstedømmet eller hjælpeorganisationerne, dem, som jeg tjener, til at forstå og anvende disse grundlæggende principper og derved styrke ægteskabet og hjemmet?*

Når vi bønsonomt overvejer disse spørgsmål og tænker over vores eget ægteskab og vores ansvar i Kirken, vidner jeg om, at Herrens Ånd vil oplyse vores sind og lære os alt, hvad vi skal gøre, og hvad vi skal forbedre (se Joh 14:26).

Hvorfor ægteskabet er nødvendigt

I »Familien: En proklamation til verden« erklærer Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, »... at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.«² Denne centrale sætning i proklamationen fortæller os meget om ægteskabets lærdomsmæssige betydning og lægger vægt på ægteskabets og familiens fremtrædende betydning i Faderens plan. Retskaffent ægteskab

er en befaling samt et afgørende trin i processen med at skabe kærlige familieforhold, der vil fortsætte på den anden side af graven i al evighed.

To magtfulde lærdomsmæssige grunde hjælper os med at forstå, hvorfor evigt ægteskab er afgørende for Faderens plan.

1. grund: *Ånden hos mænd og kvinder komplementerer og fuldender hinanden, og derfor er det meningen, at mænd og kvinder sammen skal udvikle sig mod ophøjelse.*

Ægteskabets vigtighed og evige natur kan kun forstås fuldt ud, når det bliver set i en storslået sammenhæng med Faderens plan for sine børn. »Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en

højt elsket åndelig søn eller datter af himmelske forældre, og ... besidder ... guddommelige egenskaber og muligheder.«³ Den store plan for lykke sætter vor himmelske Faders åndelige sønner og døtre i stand til at opnå et fysisk legeme og få jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed.

»En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt«⁴ og definerer i stor udstrækning, hvem vi er, hvorfor vi er her på jorden, og hvad vi skal gøre og blive. Der er et guddommeligt formål med, at den

mandlige og kvindelige ånd er forskellig, karakteristisk samt komplementerer hinanden.

Da jorden var blevet skabt, blev Adam sat i Edens have. Det er dog vigtigt, at Gud sagde, at det ikke var »godt, at mennesket er alene« (1 Mos 2:18; Moses 3:18), og Eva blev Adams ledsager og hjælper. Der var behov for både mænds og kvinders unikke kombination af åndelige, fysiske, mentale og følelsesmæssige evner for at virkeliggøre planen for lykke. Hverken manden eller kvinden kan alene opfylde formålet med sin skabelse.

I henhold til den guddommelige plan er det hensigten, at mænd og kvinder skal udvikle sig sammen mod

fuldkommenhed og en fylde af herlighed. Mænd og kvinder bidrager hver især til ægteskabet med deres unikke perspektiv og erfaringer på grund af deres forskellige temperament og evner. Manden og kvinden bidrager forskelligt, men ligeværdigt til en harmoni og en enhed, der ikke kan opnås på nogen anden måde. Manden komplementerer og fuldender kvinden, og kvinden komplementerer og fuldender manden, idet de lærer fra hinanden samt gensidigt styrker og velsigner hinanden. »I Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden« (1 Kor 11:11; fremhævelse tilføjet).

2. grund: *I henhold til den guddommelige plan er der brug for både en mand og en kvinde, for at børn kan fødes på jorden og for at skabe de bedste omgivelser for at opfostre og opdrage børn.*

Befalingen, der fordums blev givet til Adam og Eva, om, at de skulle mangfoldiggøre sig og opfylde jorden, gælder stadig i dag. »Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru. ... den måde, hvorpå det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt.«⁵ Derved er ægteskabet mellem en mand og en kvinde den gyldige kanal, gennem hvilken førjordiske ånder indtræder i jordelivet. Fuldstændig seksuel afholdenhed før ægteskabet og komplet troskab inden for ægteskabet beskytter ukrænkeligheden af denne hellige kanal.

Et hjem med en kærlig og loyal ægtemand og hustru er det bedste sted, hvor børn kan blive opdraget i kærlighed og retskaffenhed, og hvor børnenes åndelige og fysiske behov kan blive dækket.

Ligesom både mænds og kvinders unikke

Ældste Parley P. Pratt udtrykte de velsignelser, der kommer, når vi lærer om, forstår og stræber efter at anvende de lærdomsmæssige idealbilleder af ægteskabet.

egenskaber bidrager til ægteskabets fuldkommenhed, så er de samme egenskaber nødvendige for opfostring, opdragelse og belæring af børn. »Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab.«⁶

Overordnede principper

De to lærdomsmæssige grunde, som vi har omtalt om vigtigheden af evigt ægteskab i Faderens plan for

lykke, foreslår nogle vejledende principper for dem, der forbereder sig til ægteskabet, for dem, der er gift, og for vores tjeneste i Kirken.

1. princip: *Betydningen af evigt ægteskab kan kun forstås, når det ses i sammenhæng med Faderens plan for lykke.*

Vi taler ofte om og fremhæver ægteskabet som værende en fundamental enhed i samfundet, som grundlaget for en stærk nation og som en afgørende sociologisk og kulturel institution. Men det genoprettede evangelium hjælper os til at forstå, at det er meget mere end det.

Taler vi måske om ægteskabet uden i tilstrækkelig grad at belære om ægteskabets betydning i Faderens plan? Når ægteskabet fremhæves uden at omtale planen for lykkens enkle og grundlæggende principper, giver det ikke tilstrækkelig vejledning, beskyttelse eller håb i en verden, der til stadighed bliver mere forvirret og ugudelig. Vi bør alle huske Almas lærdomme – om at »Gud gav [menneskenes børn] befalinger, efter at have kundgjort forløsningsplanen for dem« (Alma 12:32; fremhævelse tilføjet).

Ældste Parley P. Pratt udtrykte så smukt, hvilke velsignelser vi kan modtage, når vi lærer om, forstår og stræber efter at anvende ægteskabets lærdomsmæssige idealbilleder i vores tilværelse:

»Det var Joseph Smith, der lærte mig at værdsætte det kærlige forhold mellem en far og mor, ægtemand og hustru, bror og søster, søn og datter.

Det var af ham, jeg lærte, at mit hjertes hustru kunne være sikret mig for tid og al evighed; og at den forædlede ømhed og hengivenhed, som gjorde, at vi elskede hinanden, stammede fra kilden til guddommelig og evig kærlighed ...

Jeg havde elsket før, men jeg vidste ikke hvorfor. Men nu elskede jeg – med en renhed – en intensitet, der stammede fra en ophøjet følelse, der løftede min sjæl fra de flygtige ting i denne urene sfære og udbredte den som havene ... Kort sagt kunne jeg nu elske med ånden og også med forståelsen.

Dog havde min kære, elskede broder, Joseph Smith, på det tidspunkt ... blot løftet et hjørne af sløret og vist mig et enkelt glimt af evigheden.«⁷

Kan vi som mænd og kvinder, som ægtefæller og som kirkeledere nu se, hvordan vigtigheden af evigt ægteskab kun kan forstås, når det ses i sammenhæng med Faderens plan for

lykke? Lærdommen i planen får mænd og kvinder til at håbe på og forberede sig til evigt ægteskab, og den overvinder den frygt og usikkerhed, der får nogle mennesker til at udsætte eller undgå ægteskab. En korrekt forståelse af planen styrker også vores beslutning om urokkeligt at ære den evige ægteskabspagt. Vores personlige indlæring, vores undervisning og vores vidnesbyrd både hjemme og i kirken vil blive styrket, når vi overvejer og forstår denne sandhed bedre.

2. princip: *Satan stræber efter at gøre alle mænd og kvinder elendige ligesom han selv er.*

Lucifer angriber og fordrejer uden ophør de lærdomme, der betyder mest for os personligt, for vores familier og for verden. Hvor sætter modstanderen ind med sit mest direkte og djævelske angreb? Satan arbejder ustandseligt for at forvirre forståelsen omkring kønnene, for at fremme en uretmæssig og forhastet brug af skaberkraften og for

at hindre indgåelse af retsrafne ægteskaber, netop fordi ægteskabet er indstiftet af Gud, og fordi familien er afgørende for planen for lykke. Modstanderens angreb på evigt ægteskab vil fortsætte med at vokse i intensitet, hyppighed og raffinement.

Fordi vi i dag er inddraget i en krig om ægteskabets og hjemmets velfærd var jeg særlig opmærksom på de måder, hvorpå nefitterne forberedte sig til deres kampe mod lamanitterne, da jeg sidst læste Mormons Bog. Jeg bemærkede, at Nefis folk var »klar over [deres fjendes] hensigt, og derfor beredte de sig til at møde dem« (Alma 2:12-13; fremhævelse tilføjet). Mens jeg læste og studerede, lærte jeg, at *forståelse af en fjendes hensigt* er en afgørende forudsætning for en effektiv forberedelse. Vi bør ligeledes overveje vores fjendes hensigt i denne krig i de sidste dage.

Faderens plan er lavet for at give vejledning til sine børn, for at hjælpe dem med at blive lykkelige og for at bringe dem sikkert hjem til ham. Lucifers angreb på planen har til hensigt at forvirre Guds sønner og døtre og gøre dem ulykkelige og stoppe deres evige udvikling. Løgnens faders hovedformål er, at vi alle skal være elendige, ligesom han er (2 Ne 2:27), og han arbejder for at fordreje de dele af Faderens plan, som han hader mest. Satan har ikke et legeme, han kan ikke blive gift, og han får aldrig en familie. Og han stræber til stadighed efter at forvirre de guddommelige udpegede formål af køn, ægteskab og

familie. I hele verden ser vi de voksende beviser på effektiviteten af Satans anstrengelser.

På det seneste har djævelen forsøgt at kombinere og legalisere forvirringen om køn og ægteskab. Når vi ser på den anden side af døden og ind i evigheden, er det let at se, at de falske alternativer, som modstanderen prøver at fremme, aldrig kan føre til den fuldkommenhed, der bliver gjort mulig ved beseglingen af en mand og en kvinde, af lykken ved et retskaffent ægteskab, af glæden ved efterkommere og af velsignelsen ved evig udvikling.

Med den viden, som vi har om vores fjendes hensigt, bør vi hver især være særlig årvågne med hensyn til at søge personlig inspiration til, hvordan vi kan beskytte og værne om vores eget ægteskab – og hvordan vi kan lære og undervise i hjemmet og i vore kirkekaldelser i de rette principper om kønnenes evige betydning og om ægteskabets rolle i Faderens plan.

3. princip: *Kærlighedens og lykkes højeste velsignelser bliver opnået gennem det evige ægteskabs pagtsforhold.*

Herren Jesus Kristus er det centrale punkt i ægteskabspagten. Bemærk venligst, hvordan Frelseren er placeret på toppen af trekanten, men kvinden ved trekantens fod i det ene hjørne og manden ved trekantens fod i det andet hjørne. Bemærk nu, hvad der sker i forholdet mellem manden og kvinden, når de personligt og urokkeligt »kommer til Kristus« og

stræber efter at blive »fuldkommen-gjort i ham« (Moro 10:32). På grund af og ved Forløseren kommer manden og kvinden tættere på hinanden.

Når ægtemanden og hustruen hver især bliver draget til Herren (se 3 Ne 27:14), når de lærer at tjene og påskønne hinanden, når de deler livets oplevelser og vokser sammen og bliver til et, og når de bliver velsignet gennem foreningen af deres

Ægtemand og hustru kommer nærmere hinanden, når de personligt og urokkeligt kommer til Kristus.

forskellige natur, begynder de at forstå den tilfredsstillende, som vor himmelske Fader ønsker for sine børn. Vi modtager den højeste lykke, som er selve formålet med Faderens plan, ved at indgå og ære evige ægteskabspagter.

Som mænd og kvinder, som ægtemænd og hustruer og som Kirkeledere er et af vores vigtigste ansvar at hjælpe unge mænd og kvinder med at lære om og forberede sig til et retskaffent ægteskab ved vores eget personlige eksempel. Når unge kvinder og mænd bemærker værdighed, loyalitet, ofre, og at vi

ærer pagterne i vores ægteskab, så vil disse unge søge at efterligne de samme principper i deres forlovelses-tid og i deres ægteskab. Når unge mennesker ser, at vi har prioriteret vores evige ledsagers komfort og velvære højest, så vil de blive mindre selv-centrerede og blive mere i stand til at give, til at tjene og til at skabe et ligeværdigt og varigt forhold. Når unge mænd og kvinder ser gensidig respekt, hengivenhed, tillid og kærlighed mellem en ægtemand og en hustru, så vil de stræbe efter at have de samme karaktertræk i deres tilværelse. Vore børn og Kirkens unge vil lære mest fra det, vi gør, og det, vi er selv hvis de husker forholdsvis lidt af det, vi siger.

Uheldigvis er mange af Kirkens unge medlemmer i dag bange for og snubler i deres udvikling mod evigt ægteskab, fordi de har set for meget til skilsmisse i verden og for mange brudte pagter i deres hjem og i Kirken.

Evigt ægteskab er ikke blot en midlertidig, juridisk kontrakt, der kan blive afsluttet når som helst af næsten hvilken som helst grund. Det er snarere en hellig pagt med Gud, der kan være bindende for tid og al evighed. Trofasthed og troskab i ægteskabet er ikke blot smukke ord, der bliver brugt i prædikener; snarere burde de være principper, der er tydelige i vores egen ægteskabspagt.

Når vi overvejer betydningen af vores eget eksempel, tænker I og jeg så over områder, hvor vi har brug for

at forbedre os? Inspirerer Helligånden vores tanke og blødgør den vores hjerte, og opmuntrer den os til at handle og til at blive bedre? Fokuserer vi som ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne vore anstrengelser på at styrke ægteskabet og hjemmet?

Ægtefæller har brug for tid sammen til at opbygge sig selv og deres hjem mod modstanderens angreb. Når vi stræber efter at højne vore kaldelser i Kirken, hindrer vi så ubevidst ægtefæller, mødre og fædre i at udfylde deres hellige forpligtelser i hjemmet? Planlægger vi for eksempel nogle gange unødvendige møder og aktiviteter på en måde, der kolliderer med en ægtemands og hustrus vigtige forhold og deres forhold til børnene?

Når vi oprigtigt overvejer disse spørgsmål, så er jeg overbevist om, at Ånden allerede nu hjælper og vil fortsætte med at hjælpe hver af os med at lære de ting, som vi skal gøre hjemme og i kirken.

De åndelige ressourcer vi behøver

Vores ansvar med at lære og forstå lærdommene i planen, at opretholde og være eksempler på et retskaffent ægteskab og at undervise i korrekte principper i hjemmet og i kirken, kan få os til at overveje, om vi kan leve op til opgaven. Vi er almindelige mennesker, som skal udføre et meget ekstraordinært arbejde.

For mange år siden var søster Bednar og jeg travlt optaget med at prøve at opfylde en ung og energisk

Et af vores vigtigste ansvar er at hjælpe unge mænd og kvinder med at lære om og forberede sig til et retskaffent ægteskab ved vores eget personlige eksempel.

families utallige behov – og ansvar i Kirken, i karrieren og i samfundet. En aften, efter at børnene var lagt i seng, talte vi længe om, hvor effektive vi var til at varetage alle vore vigtige prioriteter. Vi indså, at vi ikke ville modtage de lovede velsignelser i evigheden, hvis vi ikke i højere grad ærede den pagt, som vi havde indgået i jordelivet. Vi blev enige om at gøre mere og være bedre som ægtemand og hustru. Den lektie, som vi lærte for så mange år siden, har gjort en utrolig forskel i vores ægteskab.

Den blide og enkle lærdom i lyk-kens plan giver et vidunderligt og evigt perspektiv og hjælper os til at forstå vigtigheden af evigt ægteskab. Vi er blevet velsignet med alle de åndelige ressourcer, som vi har brug for. Vi har fylden af Jesu Kristi lærdomme. Vi har Helligånden og

åbenbaring. Vi har frelsende ordnan- cer og pagter og templer. Vi har præ- stedømmet og profeterne. Vi har de hellige skrifter og Guds ords kraft. Og vi har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg vidner om, at vi er blevet velsig- net med alle de åndelige ressourcer, som vi har behov for, for at lære om, undervise i, styrke og forsvare ret- skafne ægteskaber – og at vi virkelig kan leve lykkeligt samme som ægte- mænd og hustruer i evigheden. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

NOTER

1. Se brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999; se *Liabona*, dec. 1999, s. 1.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
3. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
4. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
5. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
6. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
7. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 297-298.

Et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden

ÆLDSTE L. TOM PERRY
De Tolv Apostles Kvorum

Skab balance mellem vore ansvar

Det emne, jeg har fået, er følgende sætning fra familieproklamationen: »Ægtemænd og hustruer har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn.«¹ Jeg vil tale om dette emne på en meget anderledes måde, end I måske er vant til at opleve ved andre oplæringsmøder. Jeg vil ikke

citere meget fra håndbøger; i stedet vil jeg tale direkte med jer om vores tjenestegering i vor himmelske Faders rige. Formålet vil være at se, om vi sammen bedre kan forstå, hvordan vi kan skabe en balance mellem vores ansvar om at elske og tage os af vores familie og de andre særlige kaldelser, som vor himmelske Fader har givet os.

Da Kirken blev organiseret den 6. april 1830, modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring, der nu står i afsnit 21 i Lære og Pagter. En del af denne åbenbaring lyder:

»Se, der skal føres en optegnelse blandt jer; og i den skal du kaldes seer, oversætter, profet, Jesu Kristi apostel og ældste i kirken ved Gud Faderens vilje og jeres Herre Jesu Kristi nåde,

du, som af Helligånden blev inspireret til at lægge grundvolden til den og at bygge den op til den helligste tro ...

Derfor skal I, hvormed menes kirken, give agt på alle de ord og befalinger, som han giver jer, efterhånden som han modtager dem, idet han vandrer i al hellighed over for mig;

for hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund« (L&P 21:1-2, 4-5).

En af disse første instruktioner, der blev givet til den nyligt organiserede kirke, var at følge den inspiration og åbenbaring, der kommer fra Herren gennem hans profet, for at opfylde vores ansvar for at opbygge hans rige. Han har lovet at lede os på den vej, som vi skal følge i dette store værk.

Profetens råd

Jeg tror, at Gordon B. Hinckley, vores profet i dag, gav os nøglen til at skabe balance i vore ansvar ved et tidligere verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, der blev holdt den 21. juni 2003. Ved denne transmission sagde han:

»... det er jeres privilegium at stå i verdens Forlørsers skygge, mens vi bringer dette værk fremad. I har muligheden for at tale om det skønne ved Herren Jesu Kristi forsonende blod på vegne af hans sønner og døtre. Kan der være noget større privilegium end dette?

Fryd jer over det privilegium, der er jeres. Jeres mulighed varer ikke evigt. Alt for hurtigt er der kun mindet tilbage om den storslåede oplevelse, som I nu har.

Ingen af os opnår alt det, vi kunne ønske. Men lad os gøre vores bedste.

I alle tidsaldre har Gud givet sin guddommelige lov for at værne og beskytte den hellige forening mellem ægtemand og hustru.

Jeg er overbevist om, at Forløseren da vil sige: »Godt, du gode og tro tjener (Matt 25:21).«²

Som I kan huske, så forklarede han ved denne transmission, vore fire ansvarsområder. Det første angår det emne, som vi taler om ved denne transmission. Han sagde:

»Det er for det første afgørende, at I ikke forsømmer jeres familie. Intet af det, I har, er mere dyrebart. Jeres hustru og jeres børn fortjener deres ægtemands og fars opmærksomhed. Når alt er sagt og gjort, så er det dette familiebånd, som vi medbringer til det næste liv. Med en omskrivning af skriftens ord: »For hvad hjælper det et menneske, at han tjener trofast i Kirken, men mister sin egen familie?« (se Mark 8:36).«³

Det har været et gennemgående budskab fra vore profeter siden de tidlige dage, hvor Kirken blev

organiseret. Det vigtigste sted for evangelisk undervisning og ledelse er i familien og i hjemmet. Hvis vi følger disse instruktioner, vil vi uddele opgaver og planlægge programmer, aktiviteter og klasser, som vil komplementere og støtte vores familie.

Etablér de rette prioriteter

Hvordan vi bruger vores tid og skaber balance i vores liv er grundlæggende for, hvordan vi udfører vore pligter i familien og vores tjeneste i Kirken. Udvis selvdisciplin og følg profetens råd om, hvordan vi prioriterer anvendelsen af vores tid.

Din evige partner

Begynd med at tale med din evige partner om, hvor meget tid I har brug for sammen for at styrke jeres ægteskab for at vise den kærlighed, I har til hinanden. Dette er jeres første prioritet.

Kirken skal hjælpe enkeltpersoner og familier med at komme til Kristus og få evigt liv. Evigt liv er Guds største gave til sine børn, og det opnås kun gennem familieforhold. Dette forhold skal begynde med en forening af ægtemand og hustru, som er hellig for Herren og ikke er noget, der skal tages let på. Ægteskabspagten er afgørende for Herrens plan, og han har skabt himlene og jorden for at opfylde dette formål. I alle tidsaldre har han givet sin guddommelige lov for at værne og beskytte den hellige forening mellem ægtemand og hustru.

Jeres børn

For det andet, tænk over jeres børns åndelige behov. Hvor meget tid er nødvendigt for at være sikker på, at I er tæt på dem? Det er jeres ansvar som fædre og mødre at sørge

De vigtigste instruktioner, som børn nogen sinde vil få, bør komme fra deres forældre.

for tilstrækkelig med tid til at undervise dem, idet de vigtigste instruktioner, som børn nogen sinde vil få, bør komme fra deres forældre. Vi skal være fortrolige med, hvad Kirken lærer vore børn, så vi kan være i harmoni med den lære, når vi instruerer hvert barn. For eksempel giver folderen *Til styrke for de unge*, de unge dette råd om familien, idet den citerer familieproklamationen:

»Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og bevares ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«⁴

Der står videre i folderen:

»Det er en stor velsignelse at tilhøre en familie. Din familie kan give dig selskab og glæde, hjælpe dig med

at lære korrekte principper i en kærlig atmosfære og hjælpe dig med at forberede dig til evigt liv. Ikke alle familier er ens, men de er alle vigtige i vor himmelske Faders plan.

Yd din del for at skabe et lykkeligt hjem. Vær munter, hjælpsom og hensynsfuld over for andre. Mange problemer i hjemmet opstår, fordi familiens medlemmer taler og handler egoistisk eller uvenligt. Interessér dig for andre familiemedlemmers behov. Søg at være en fredsstifter snarere end at drille, slås og skændes. Husk på, at familien er den helligste enhed i Kirken.«⁵

Sørg for din familie

Vores tredje prioritet er at sørge for vore familieenheder. Igen citeret fra familieproklamationen:

»I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og

har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier.«⁶

Vi skal have gode kvalifikationer for at være erhvervsmæssigt beskæftiget. I en verden i forandring, må vi holde os ajour, ellers vil vore evner blive forældede. Selv om vi har travlt med vore opgaver i Kirken, skal vi ikke lade nogen mulighed gå fra os for at øge vores udvikling og forbedre vores families velfærd. Det kræver, at vi bruger tilstrækkeligt med tid og omtanke på at forberede os til fremtiden.

Dette råd henvender sig til søstre såvel som brødre. Selvom ansvaret for at sørge for familien hovedsageligt er faderens, så angiver proklamationen, at »uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder«⁷ kan kræve, at I søstre skal bruge og udvikle jeres evner til at hjælpe med at sørge for jeres familie.

Tjeneste i Kirken

Det fjerde punkt i vores prioritet er vores forpligtelse over for den tid, vi bruger på aktiviteter i Kirken. Aktive sidste dages hellige familier værdsætter deres tid i Kirken og træffer valg i deres familieliv, så der er plads til det.

Ledere skal især være opmærksomme på forskellige familiesituationer, når de kalder folk og skaber forventninger. Familier med små børn, hvor begge forældre har krævende kaldelser, som bringer dem væk fra hjemmet, er dem, der med størst sandsynlighed føler, at aktiviteter i Kirken går ud over deres familieliv. Kirkens ledere kan hjælpe ved at anerkende og støtte medlemmer i deres bestræbelser på at skabe balance i forholdet mellem tjeneste i Kirken og deres ansvar i familien.

Vi kan øge vores samvær med familien, mens vi tjener i vore kaldelser i Kirken.

Involvér familiemedlemmer

Der er måder, hvor vi kan øge vores samvær med familien, mens vi tjener i vore kaldelser i Kirken. Dette kan gøres ved at involvere vores familie, når det er passende, i vores virke i Kirken. Lad mig give jer et personligt eksempel.

Min far tjente som biskop, da jeg var barn. Han var en travl mand med en krævende advokatpraksis. Han var også aktiv i lokale anliggender og efterspurgt som offentlig taler. Og så var han selvfølgelig far til seks børn. Jeg var altid taknemlig for, at min far prioriterede rigtigt. Mor var altid hans første prioritet. Det var tydeligt ud fra den måde, som han behandlede hende på. Dette blev efterfulgt af oprigtig hengivenhed for hvert af hans børn.

Da jeg var omkring seks år gammel, fik jeg en rød legevogn i julegave. Præcis ligesom denne miniatюреkopi.

Den lille, røde vogn skabte et særligt bånd mellem min far og mig. I hans travle liv, skulle

han finde måder at involvere sin familie i aktiviteter uden at være mindre effektiv.

En stor del af den tid han tjente som biskop var under den store depression i 1930'erne. Mange af medlemmerne i vores menighed var i desperat nød. Som biskop havde han ansvar for at sørge for midlerne til at opretholde deres liv. Dette syntes at være en god aktivitet for en biskop, hans søn og den lille, røde vogn.

Jeg ville komme hjem fra skole og finde bunker langs med garagen – mel, sukker, hvede og andre fornødenheder. Jeg vidste, at min far og jeg den aften ville få mulighed for at være sammen.

Når han kom hjem, var den lille, røde vogn lastet med forsyninger, der skulle bringes til en familie. Vi to, der gik sammen og talte, fuldførte vores velfærdsopgave ved at aflevere fornødenhederne til dem i nød.

Jeg var på første hånd i stand til at se den kærlighed og omsorg en god præstedømmeleder har for sin menigheds medlemmer. Og vigtigere, jeg havde mulighed for at tilbringe dyrebar tid sammen med min far.

Fokuser på grundlæggende prioriteter

Lad mig opmuntre jer til at gøre, hvad vi underviste jer i ved det første verdensomspændende oplæringsmøde for ledere. Vi minder jer om, at alle Kirkens enheder befinder sig på forskellige udviklingsniveauer, og alle

enheder har forskellige behov. Når vi planlægger vore gøremål i Kirken, skal vi tage hensyn til familien.

Vi advarer jer igen mod ikke at bebyrde jeres medlemskab med mere end én kirkekaldelse udover hjemme- eller besøgsundervisning. Lær jer selv at holde jer til de grundlæggende prioriteter, og I vil blive overrasket over, hvorledes Herrens inspiration vil lede jer, når I udfører jeres ansvar om at være tjenere i hans rige.

Den genoprettede kirkes endelige fokus er at lette og tilvejebringe muligheder for os, hvor vi kan hjælpe Herren i hans værk, at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. Det gør vi først og fremmest ved at styrke familien. I denne tid med moralsk forfald, politisk usikkerhed, international uro og økonomisk ustabilitet, skal vores fokus om

at styrke og stabilisere familien øges og forstørres. Selve formålet med Kirken er at hjælpe familien til at opnå frelse og ophøjelse i himmelens evige rige.

Familievejledning

For flere år siden udgav vi en særlig *Familievejledning*. Den kunne bruges af medlemmer, især nyomvendte og medlemmer med mindre erfaring i Kirken. Vi opfordrer jer til at bruge den. Den begynder med denne udtalelse:

»Familien er den grundlæggende enhed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og den vigtigste sociale enhed i tid og evighed. Gud har skabt familien for at bringe sine børn lykke, for at give dem mulighed for at lære korrekte principper i en kærlig

atmosfære og for at forberede dem til evigt liv. Hjemmet er det bedste sted til at under-

visse, lære og anvende evangeliske principper.«⁸

Vi opfordrer jer atter til at holde jer til dette hæftes nyttige lærdomme.

Frelserens eksempel

Vor Herre og Frelser betjente personligt mennesker ved at opløfte de undertrykte, give de mismodige håb og opsøge de fortabte. Ved hans ord og gerninger viste han folket, at han elskede og forstod og værdsatte dem. Han anerkendte hver enkelt persons guddommelige natur og evige værdi. Selv når han kaldte folk til omvendelse, fordømte han synden uden at fordømme synderen.

Ligesom Frelseren skal vi, som ledere i Kirken, elske de mennesker, vi tjener, vise omsorg og bekymring for hver eneste person. Det er min bøn, at Herren må velsigne os i det hellige ansvar, han har givet os, i Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
2. »Fryd dig over privilegiet ved at tjene«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 21. juni 2003, s. 24.
3. *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 21. juni 2003, s. 22.
4. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
5. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2002, s. 10.
6. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
7. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
8. *Familievejledning*, 2001, s. 1.

Familievejledning (katalognr. 31180 110) fås gennem Kirkens distributionscentre og servicekontorer.

Forældre har en hellig pligt

BONNIE D. PARKIN

Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Familieansvar

Hvis jeg kunne få én ting til at ske for forældre og ledere i Kirken, så ville det være, at de hver dag mærker Herrens kærlighed, når de tager sig af vor himmelske Faders børn. Det er måske ikke det, jeg siger, der rører jeres hjerte, men det, som Ånden hvisker til jer. Følg disse blide tilskyndelser.

Jeg husker tydeligt, da vi fik familieproklamationen: Den 23. september 1995. Jeg sad i Tabernaklet til Hjælpeforeningens årlige møde. Præsident Hinckley var den afsluttende taler. Han præsenterede »Familien: En

proklamation til verden«. Der var stille i forsamlingen, men også en følelse af begejstring, en følelse af: »Ja – vi har brug for hjælp med vore familier!«

Jeg kan huske, at jeg følte, at det var så rigtigt. Tårerne løb ned ad mine kinder. Da jeg så på de søstre, der sad i nærheden af mig, syntes de at have de samme følelser. Der var så meget i proklamationen, at jeg slet ikke kunne vente på at få et eksemplar og studere den. Proklamationen stadfæster kvinders værdighed. Og at tænke sig, at den først blev givet til Kirkens kvinder ved Hjælpeforeningens årlige møde – jeg ved, at præsident Hinckley værdsætter kvinder.

Vi er alle her som ledere i Kirken. Vi har travlt. Men jeg skal huske på – ligesom I skal – at vores vigtigste ansvar er over for vores egen familie. Husk på, at de er en af de få velsigelser, som vi kan tage med os i evighederne!¹ Newel K. Whitney var biskop i Kirtland i Kirkens første tid. Ligesom I biskopper i dag, må han have haft meget travlt med at gøre en masse godt. Men han blev irettesat af Herren og befalet at »sætte *sin* familie i orden« (L&P 93:50; fremhævelse

tilføjet). Søstre og brødre, dette råd gælder os alle.

Mange af jer er forældre eller besteforældre, eller I vil blive det en dag. Men gift eller ej, så er vi alle sammen medlem af en familie. Brug et øjeblik på at tænke på jeres egen familie. Hvad er det, I elsker ved den? Noget af det, jeg elsker ved min familie og glæder mig over, er, at mine fire sønner elsker at være sammen.

Hvilke lærdomme om familien belærer proklamationen om? Jeg vil gerne fokusere på et afsnit: »I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.«²

Jeg elsker ordene: »I henhold til den guddommelige plan«. Forældres rolle er en del af vor himmelske Faders guddommelige plan for sine børn. Som forældre har vi et guddommeligt ansvar for at sørge for, beskytte og opdrage vores familie.

Hvordan kan disse retningslinjer – at *sørge for, beskytte og opdrage* – hjælpe os til at opfostre retfærdige børn?

Sørg for

Proklamationen siger, at forældre skal sørge for »livets fornødenheder«. Men hvad er disse fornødenheder? Ja, de er tag over hovedet, og de er mad på bordet. Men på grund af evangeliets

plan ved vi, at det er mere end det. Det indbefatter færdigheder i livet – det, der opbygger karakter. Lad os kigge på nogle få.

Vi sørger for vore børn, når vi lærer dem at arbejde. Lad mig fortælle jer om mit barnebarn Jacob. Han gad ikke gå i skole. Hans mor havde prøvet så meget. Til sidst satte hun sig ned sammen med ham og sagde: »Fars job er at tage på arbejde og tjene penge. Mit job er at blive herhjemme og tage mig af dig og dine søskende. Og Jacob, dit job er at gå i skole.« Da Jacob forstod princippet, accepterede han det og tog i skole.

Vi lærer også vore børn at arbejde, når vi forventer, at de udfører pligter og, når det er passende, arbejde uden for hjemmet. Vi hjælper vore børn med at sørge for deres liv, når vi lærer dem værdien af arbejde. Begynd tidligt! Min mand siger, at den største gave, hans far gav ham, var uafhængighed – fordi han lærte ham at arbejde.

At styre vores økonomi hjælper os også til at være gode forsørgere.

Planlæg sammen som forældre at overholde et budget. Lær jeres børn forskellen mellem ønsker og behov. Stil ikke urimelige økonomiske krav til jeres ægtefælle. Da præsident Hinckley rådede os til at komme ud af gæld, satte en far, jeg kender, sig ned sammen med sine gifte børn og spurgte dem om deres økonomi. Han var overrasket over at finde ud af, at to af dem var i alvorlig gæld. Han spurgte dem derpå, om han kunne hjælpe dem med at lave en plan.

Uddannelse og oplæring gør forældre i stand til at sørge for det nødvendige. Tilskynd jeres børn til at få al den uddannelse, de kan få. I nogle lande kan unge mennesker ikke kvalificere sig til lån fra den selvsupplerende uddannelsesfond, fordi de ikke har afsluttet grundskolen. I vore dages verden er det så vigtigt, at forældre fortsætter med at lære.

Beskyt

Det andet princip, jeg gerne vil omtale, er at beskytte. Beskyttelse fra hvad? Fra skade – både fysisk og åndelig. Vi beskytter, når vi lærer vore børn, at de har guddommelig værdi, når vi som familie sammen tager i kirke, når vi afholder familieaften, når vi har familiebøn, når vi sammen studerer

skriften. Det er alt sammen meget enkelt, men jeg vidner for jer om, at det giver en stærk beskyttelse.

Proklamationen lærer os, at forældre har en hellig pligt til at beskytte deres børn. Mishandling kan være følelsesmæssig, såsom at tale ned til en ægtefælle eller et barn, at behandle dem som værdiløse eller tilbageholde kærlighed og omsorg. Fædre beskytter ikke deres familie, når de banker eller slår deres kone eller børn. En vestafrikansk søster sagde, at før de sluttede sig til Kirken, så slog hendes far hendes mor og børnene. »Nu,« siger hun, »behandler han os med respekt og ømhed, fordi han forstår, at vi er Guds børn.«

Forældre beskytter deres børn ved at kende deres valg af venner. En teenagepige var vred, da hendes far spurgte hende om, hvad hun lavede om aftenen. Faderen forklarede, at proklamationen sagde, at han skulle beskytte sin familie, og at han elskede sin datter, og det var derfor, han ønskede at være sikker på, at hun var i sikkerhed.

Vi skal også beskytte vore børn fra mediernes indflydelse. Vid, hvad jeres børn ser i fjernsynet, i biografen og hos deres venner. Hvis I har en computer i jeres hjem, så vær sikker på, at den er et redskab til det, der er »dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt« (TA 1:13).

Vi bliver beskyttet, når vi følger den levende profet. Hvordan er I som familie blevet beskyttet ved at følge præsident Hinckleys råd om at læse

Mormons Bog? Jeg fik for nylig et brev fra en søster i England. Hun skrev:

»Min familie har i det sidste år kæmpet med en far, der har valgt ikke længere at komme i Kirken. Han har været aktiv hele sit liv og har sidet i biskopråd. Mit hjerte har anråbt Herren angående, hvad jeg kan gøre for ikke at føle vrede og bitterhed. Jeg har familieaften og bøn alene sammen med børnene. Da jeg var i templet, følte jeg mig tilskyndet til på grund af udfordringen om at læse Mormons Bog, ikke at læse skriften alene sammen med børnene, men tage børnene og skrifterne hen til min mand, hvor han end var i huset. Så hver aften kl. 21 går vi rundt for at finde ham. Han læser sammen med os – ikke i starten, men nu gør han. Han kommer i kirke, deltager i familieaften og leder evangeliske samtaler. Mine

børn var Herrens budbringere, der bragte den forløsende kærligheds ord til min mand. Det har været en stor velsignelse for min familie.«

Opdrag

Den tredje og sidste retningslinje er *opdragelse*. Hvordan ser opdragelse ud? Hvordan føles det? Hvordan lyder det? Opdragelse ser ud som, føles som og lyder som skriftstedet: »... ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtmodighed og ved uskrømtet kærlighed, ved venlighed« (1&P 121:41-42). Lad mig blot fortælle nogle få eksempler.

Jeg tror, at opdragelse ligner kærlig disciplinering. En ung mor standser sit barn, når han ikke adlyder. Hun holder hans ansigt i sine hænder, ser ham ind i øjnene og

siger: »Lyt til det, jeg siger.« Vi skal lære vore børn at træffe kloge valg, men vi kan ikke fjerne konsekvenserne af deres handlinger. Husk, at grundlaget for vor himmelske Faders plan er handlefrihed.

Hvordan føles opdragelse? Meget af undervisningen og opbyggelsen af forhold i familien sker i de kortvarige, uplanlagte øjeblikke i vores daglige rutine. Middagsbordet er et sted, hvor vi kan knytte bånd, tale om dagens aktiviteter, lytte til og opmuntre hinanden, ja, tilmed grine sammen. Jeg ved, latter letter byrden. Kære mødre og fædre, hav faste spisetider for dem, I elsker.

Er man færdig med at tage sig af sine børn, når de alle er voksne og står på egne ben? Nej, aftalen er, at man aldrig er færdig. Men vi er med i denne storslåede opgave, det er at skabe evige familier. Da min mand og jeg var på mission i England,

kom en af vore sønner og hans familie på besøg. Jeg kan huske, at han sagde: »Vi kom, fordi vi har brug for omsorg.« Engang forælder, altid forælder. Er det ikke vidunderligt? Da jeg var færdig med at læse Mormons Bog i december, indså jeg pludselige, at selv Mormon gav sin voksne søn Moroni råd: »Min søn, vær trofast i Kristus ... måtte Kristus løfte dig op ... og hans barmhertighed og langmodighed og håbet om hans herlighed og om det evige liv bo i dit sind for evigt« (Moro 9:25).

Hvordan lyder opdragelse? Nogle gange er det svært at få mere end korte svar fra en teenager. Her er et spørgsmål, som jeg har fundet meget nyttigt til at ændre på det: »Hvad er den største udfordring eller det største problem, som du har lige nu?« Dette spørgsmål opfordrer unge til at fortælle. Og når de gør det, så bare lyt! Døm ikke, kom ikke med råd eller noget andet. Bare lyt. I vil blive overrasket over den forståelse og de bånd, det vil skabe. Biskopper og rådgivere, det selv samme spørgsmål kan gøre stor forskel, når I interviewer de unge i jeres menighed.

Opdragelse lyder ligesom familie-bøn. Et af mine mest varige minder om min far er, da han knælede sammen med mine søskende ved mine forældres seng i deres lille værelse, og jeg hørte min far bøn falde vor himmelske Fader om at velsigne vores mor, der var på hospitalet. Når jeg hørte min far udøse sit hjerte, hjalp det mig til at vide, at der er en Gud i himlen, som lytter. Bed for jeres børn, for deres

lektier og om, at de må blive beskyttet i løbet af dagen. Vore børn lærer vores kærlighed og vore forventninger at kende, når de hører os bede for dem.

Styrk familierne

Som ledere, hvordan styrker og støtter I familierne til dem, I tjener? I kan bruge de samme retningslinjer – sørg for, beskyt og opdrag – til at styrke familierne i jeres menighed.

Ledere støtter forældre ved at ære dem, ikke ved at træde ind og overtage et barn. I kan være vejledere, I kan have de samme interesser, men I må bøje jer for, hvordan forældrene vil have tingene gjort. En mor sagde: »Det har ofte virket som om, at de sidste personer mine teenagesønner ville lytte til var min mand og mig. Til tider har mine sønner givet efter for gruppepres og skruet ned for lyden af forældrene. Jeg er taknemlig for kloge kirkeledere, der har givet vore sønner råd. De overtog aldrig vores rolle som forældre. De lyttede, men støttede *vores* vejledning, og ledte dem tilbage til os.«

Som familier har vi alle behov. Blot nogle få ord fra hjertet om mødre, der må klare forælderrollen alene. Lad mig fortælle jer en historie om en mor til fem, hvis mand blev sendt til udlandet. Hun fortalte:

»Da min mand rejste i begyndelsen af februar, havde vi pålidelige biler. Men i november var de brudt sammen, og vi var ikke i stand til at reparere dem. Samtidig fortalte min 17-årige søn mig, at han ikke

planlagde at tage på mission, fordi han ikke var sikker på, om evangeliet var sandt. Hvis der nogensinde har været et tidspunkt i mit liv, hvor jeg havde brug for præstedømmets velsignelser, så var det på det tidspunkt. Jeg kan ikke huske alle enkelthederne eller hvor og hvornår, men jeg husker tydeligt, at jeg i den tid modtog mere end en velsignelse fra omsorgsfulde præstedømmebærere. Jeg vidste, at jeg altid kunne ringe til mine hjemmelærere, og så ville de være der. Ingen af dem kunne lave min bil, men de kunne give mig hårdt tiltrængte præstedømmevelsignelser, og de fandt nogen, som kunne ordne min bil.«

Hengivne hjemmelærere gjorde en forskel for denne familie, og de kan gøre en forskel for alle familier med kun en forælder, når de kommer til at kende dem, opnår deres tillid og kan give dem præstedømmevelsignelser. Biskopper, højpræsternes gruppeledere, ældsternes kvorumspræsidenter, disse mødre har brug for præstedømmets velsignelser i deres hjem, det samme har vore storslåede enlige søstre.

Præsident Hinckley advarede om denne »verdens smuds« for ti år siden, da proklamationen blev udsendt. Denne profetiske erklæring bekræfter atter Herrens »standarder, lærdomme og levemåder i forbindelse med familien.«³ I modsætning dertil prøver verden at diktere rollerne for kvinder og mødre. Kvinder i dag får fortalt, at de har brug for en blomstrende karriere,

Ledere støtter forældre ved at ære dem, ikke ved at træde ind og overtage et barn.

at tilhøre organisationer, og, hvis de har overskud, få børn. Moderens ærede rolle er i stigende grad gået af mode. Lad mig gøre det klart: Vi må ikke tillade verden at bringe det i fare, som vi ved, er givet til os i henhold til en guddommelig plan.

Søstre, lad mig i nogle få minutter tale direkte til jer. Som medlem af Hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det vores velsignelse og vores ansvar at opdrage og støtte familieenheden. Enhver tilhører en familie, og hver familie har brug for at blive styrket og beskyttet.

Min største hjælp som husmor kom først og fremmest fra mine egen mor og bedstemor og derefter fra søstrene i Hjælpeforeningen i de forskellige menigheder, hvor jeg har boet. Jeg lærte færdigheder, jeg så de glæder, det gav at skabe et hjem, hvor andre ønskede at være. Med virkning fra januar 2006 kom der nye retningslinjer for inspirationsmøder og aktiviteter for hjemmet, familien og den enkelte. De giver større fleksibilitet for at gøre alle søstre i stand til at

deltage i Hjælpeforeningen. Ledere i Hjælpeforeningen, sørg for, at de møder og de aktiviteter, I planlægger, styrker hjemmet hos alle jeres søstre.

Besøgsundervisning er et andet værktøj til at støtte familien. Jeg håber, at I alle har mulighed for at være besøgs lærerinder. Besøgs lærerinder styrker ikke blot søstrene åndeligt, men de er også i stand til på en enestående måde, at nærme dem og at vurdere deres behov. Ledere i Hjælpeforeningen, vær forudseende og forberedt til jeres velfærdsmøder og rapportér om de åndelige og verdslige behov, som jeres besøgs lærerinder ser.

Kristi rene kærlighed

Til de af jer, der er gift, prøv at tænke tilbage. Hvad var det, der gjorde, at I blev forelsket i jeres ægtefælle? Ved at huske dette, kan I få et tilgivende hjerte. Udtryk jeres kærlighed til hinanden. En hustru kan gøre en forskel i sin mands liv, når hun opbygger hans selvtillid. En ægtemand kan oplyse selv den mørkeste dag med tre enkle ord: »Jeg elsker

dig.« En af de største gaver, forældre kan give deres børn, er at vise, at de elsker hinanden.

Vores rolle som forældre med at opfostre retskafne børn er at sørge for, beskytte og opdrage, og vi gør det som jævnbyrdige partnere. Vi gør det samme som ledere. Det er hårdt arbejde at være leder. Det er hårdt arbejde at være forældre. Vi bliver modløse, men vi bliver bare ved. Jeg tror, at vi kan lære så meget om Kristi rene kærlighed i vores familie og ved at tjene i Kirken.

Som forældre og ledere skal vi give vore børn den kærlighed, som vor himmelske Fader giver os. I Moroni 8:17 læser vi: »Jeg er fyldt af næstekærlighed, som er evigtvarende kærlighed.« Føj dette til Herrens ord: »... klæd jer i næstekærlighedens bånd som i en kappe, hvilket er fuldkommenhedens og fredens bånd« (L&P 88:125). Jeg opfordrer jer til i jeres omgang med andre til at tage næstekærlighedens kappe på, at omslutte jeres familie med Kristi rene kærlighed.

Som familie og som ledere, må Herren velsigne jer, så I omslutter dem, I elsker, med næstekærlighedens kappe, så vi alle kan vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed og bo hos ham for evigt. I Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. Se Gordon B. Hinckley, »Fryd dig over privilegiet ved at tjene«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 21. juni 2003, s. 22.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
3. »Stå fast mod verdens list«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101.

Himmelske hjem – evige familier

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opbyg et evigt hjem

Det er med en ydmyg ånd, jeg repræsenterer Det Første Præsidentskab som dette mødes afsluttende taler. Vi er blevet inspireret og opbygget af ældste Bednars, ældste Perrys og søster Parkins taler. Vore tanker har kredset om hjemmet og familien, mens vi er blevet mindet om, at »Hjemmet er basis for et retskaffent liv, og der er ikke noget andet sted, som kan tage dets plads eller udfylde dets afgørende funktioner.«¹

Et hjem er meget mere end et hus bygget af tømmer, mursten eller sten.

Et hjem er skabt af kærlighed, offer og respekt. Vi er ansvarlige for det hjem, som vi opbygger. Vi må bygge klogt, for evigheden er ikke nogen kort rejse. Der vil komme stilhed og storm, solskin og skygge, glæde og sorg. Men hvis vi virkelig prøver, kan vores hjem blive til et stykke af himlen her på jorden. De tanker, som vi tænker, de ting, som vi gør, og det liv, som vi lever, påvirker ikke kun vores jordiske rejses succes. Disse ting markerer også vejen til vores evige mål.

Nogle sidste dages hellige familier består af en mor, far og børn, som alle er hjemme, mens andre med sorg har været vidner til først ét, så et andet, og så endnu et familiemedlems bortgang. Nogle gange udgør en enkelt person en familie. Uanset dens sammensætning fortsætter familien – for familier kan være evige.

Vi kan lære fra den største bygherre nogensinde – selveste Herren. Han har lært os, hvordan vi skal bygge. Han erklærede: »Ethvert ... hus i splid med sig selv kan ikke bestå« (Matt 12:25). Senere advarede han: »Se, mit hus er et ordens hus ... og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8).

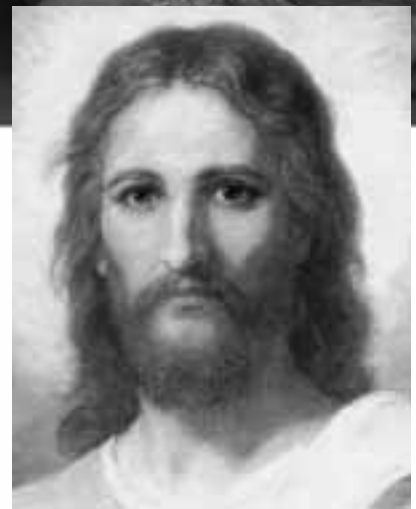
Ved åbenbaring gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 27. december 1832, rådede Mesteren: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:119; se også 109:8).

Hvor kan nogle af os finde en mere passende rettesnor, hvorved man forstandigt og på passende vis kan bygge? Sådant et hus ville leve op til de bygge-regler, der gives i Matthæusevangeliet, og vil være et hus, der er bygget »på klippen« (Matt 7:24, 25; se også Luk 6:48; 3 Ne 14:24, 25), et hus, der er i stand til at modstå modgangens regn, modstandens strømme og tvivlens storm, som findes overalt i vores foranderlige og udfordrende verden.

Nogle vil måske spørge: »Men den åbenbaring skulle give vejledning til opførelsen af et tempel. Er det relevant i dag?«

Jeg ville svare: »Sagde apostlen Paulus ikke: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?« (1 Kor 3:16).

Lad Herren være bygherren på vores byggeprojekt. Så kan vi hver især være underentreprenører, som er ansvarlige for en afgørende del af hele projektet. På den måde er vi alle med til at bygge. Udover at opbygge vores eget hjem, er vi også ansvarlige for at bidrage til at opbygge Guds rige på jorden ved trofast og virksomt at tjene i vore kaldelser i Kirken. Lad mig give nogle retningslinjer fra Gud,

Mesteren rådede: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus.«

erfaringer fra livet, og nogle punkter, som vi kan overveje, når vi begynder at bygge.

Knæl ned i bøn

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6). Således talte den kloge Salomo, Davids søn, Israels konge.

På det amerikanske kontinent erklærede Jakob, Nefis bror: »Se hen til Gud med fasthed i sindet, og bed til ham med stor tro« (Jakob 3:1).

Disse guddommeligt inspirerede

råd kommer til os i dag som krystalklart vand til en udtørret jord. Vi lever i en problemfyldt tid.

For blot få generationer siden kunne man ikke forestille sig den verden, som vi lever i nu, og de problemer, den frembyder. Vi er omgivet af umoralskhed, pornografi, vold, stoffer og et væld af andre dårligheder, som påvirker nutidens samfund. Vores udfordring, ja endog vores ansvar, består i ikke blot at holde os selv »uplettet af verden« (Jak 1:27), men også i at føre vore børn og andre, som vi har et ansvar for, sikkert gennem de oprørte vande, der

omgiver os alle, så vi en dag kan vende tilbage og bo hos vor himmelske Fader.

Opdragelsen af vores familie kræver vores tilstedeværelse, vores tid og vores bedste indsats. For at være effektive i vores opdragelse, må vi være stærke eksempler for vores familiemedlemmer og stå til rådighed for tid alene med hvert enkelt medlem, så vel som have tid til rådgivning og vejledning.

Vi er ofte overvældede af opgaven foran os. Men hjælpen er altid nær. Han, som kender alle sine børn, vil besvare vores inderlige og hjertelige bøn, når vi søger hjælp til at vejlede dem. Sådanne bønner vil løse flere problemer, lindre mere lidelse, forebygge flere overtrædelser og

give en større grad af fred og tilfredshed i menneskets sjæl end nogen anden måde.

Ud over behovet for den slags vejledning til vores egen familie, er vi blevet kaldet til stillinger, hvor vi har ansvar for andre. Som biskopper og rådgivere, som ledere i præstedømmekvorummer og hjælpeorganisationer har I mulighed for at gøre en forskel i andre menneskers liv. Der kan være nogle, som kommer fra familier, hvor ikke alle er medlemmer af Kirken, eller mindre aktive familier. Nogle har måske vendt sig bort fra deres forældre og derved ignoreret deres bønfoldelser og råd. Vi kunne meget vel blive det redskab i Herrens hånd for at gøre en forskel for mennesker, der står i en sådan situation. Uden vor himmelske Faders vejledning, kan vi dog ikke gøre alt det, som vi er blevet kaldet til at gøre. Den form for hjælp opnås gennem bøn.

En fremtrædende amerikansk dommer blev spurgt, hvad vi som borgere i verdens lande kan gøre for at reducere forbrydelserne og ulydigheden mod lovene og for at bringe fred og tilfredshed i vores liv og i vore nationer. Han svarede meget tankevækkende: »Jeg vil foreslå, at vi vender tilbage til den gamle skik med at bede familiebøn.«

Er vi som et folk ikke taknemlige for, at familiebøn ikke er umoderne blandt os? Der er stor sandhed i den ofte citerede

talemåde: »Den familie, der beder sammen, bliver sammen.«

Herren selv pålagde os, at vi skulle bede familiebøn, da han sagde: »Bed i jeres familie til Faderen og altid i mit navn, så jeres hustru og jeres børn må blive velsignet« (3 Ne 18:21).

Som forældre, som lærere og som ledere i enhver stilling kan vi ikke tillade os at forsøge at begive os ud på denne muligvis farefulde rejse gennem livet på jorden uden himmelsk bistand til at hjælpe os med at vejlede dem, som vi er ansvarlige for.

Når vi beder vore familiebønner og vore personlige bønner til Gud, så lad os gøre det i tro og stole på ham. Knæl ned i bøn.

Vær villig til at tjene

Forbilledet finder vi i Herrens levevis. Jesu liv og tjenestegerninger blandt menneskene er som en lanterne, der udstråler godhed. Han styrkede de invalides lemmer, fik blinde til at se, døve til at høre, og gav døde livet igen.

Hans lignelser er kraftfulde. I lignelsen om den barmhjertige samaritaner sagde han: »Du skal elske din næste« (se Luk 10:30-35). Ved sin godhed mod kvinden, som blev grebet i hor, belærte han om barmhjertig forståelse (se Joh 8:3-11). I sin lignelse om talenterne lærer han os, at vi skal forbedre os og bestræbe os på at blive fuldkomne (se Matt 25:14-30). Han kunne meget vel have forberedt os til vores rolle med hensyn til at opbygge en evig familie.

Vi har alle – både præstedømmeledere og ledere i hjælpeorganisationerne – et ansvar i vores hellige kald. Vi er blevet indsat til at tjene i det embede, som vi er blevet kaldet til. I Lære og Pagter 107:99 siger Herren: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og at handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.« Når vi bidrager til at velsigne og styrke dem, som vi er ansvarlige for i medfør af vore kaldelser i Kirken, vil vi reelt velsigne og styrke deres familier. Således kan den tjeneste, som vi udfører i vores familie og i vore kaldelser i Kirken få evige følger.

For mange år siden, da jeg var biskop i en stor og mangfoldig menighed med flere end tusinde medlemmer i centrum af Salt Lake City, stod jeg over for utallige udfordringer.

En søndag eftermiddag ringede ejeren af en butik, der lå inden for menighedens grænser, til mig. Han fortalte, at tidligere samme formiddag var en dreng kommet ind i hans butik og havde købt en is. Han havde betalt med penge, som han tog fra en kuvert, men da han gik, glemte han kuverten. Da butiksindehaveren fik lejlighed til at kigge nærmere på kuverten, bemærkede han, at det var en fasteoffer-konvolut med menighedens navn og telefonnummer trykt på den. Da han beskrev drengen, som havde været i butikken, for mig, vidste jeg med det samme, hvem det var – en ung diakon fra vores menighed, som kom fra en mindre aktiv familie.

Min første reaktion var forbløffelse og skuffelse ved tanken om, at en af vore diakoner ville anvende fastemidler, der var beregnet til dem i nød, og gå ind i en butik om søndagen og købe is for pengene. Jeg besluttede mig for at besøge drengen samme eftermiddag for at undervise ham om helligheden af Kirkens midler og hans pligt som diakon til at indsamle og beskytte disse midler.

Mens jeg kørte til dette hjem, bad jeg en stille bøn om vejledning til, hvad jeg skulle sige for at bringe orden i situationen. Jeg ankom og bankede på døren. Den blev åbnet af drengens mor, og jeg blev inviteret ind i stuen. Selvom rummet var sparsomt oplyst, kunne jeg se, hvor småt og nedslidt det var. De få møbler var luvslidte. Moderen selv så nedslidt ud.

Min vrede over hendes søns handlinger samme morgen forsvandt fra mine tanker, da jeg indså, at her var en familie, som virkelig var i nød. Jeg følte mig tilskyndet til at spørge moderen, om der var mad i huset. Grædende indrømmede hun, at det var der ikke. Hun fortalte mig, at hendes mand havde været arbejdsløs i nogen tid, og at de havde desperat brug for ikke kun mad, men også penge, så de kunne betale huslejen, så de ikke blev sat ud af deres lille hus.

Jeg behøvede ikke omtale fasteoffrene, for jeg indså, at drengen

sandsynligvis havde været meget sulten, da han standsede ved butikken. I stedet sørgede jeg straks for hjælp til familien, så de kunne få mad at spise og tag over hovedet. Desuden var vi med hjælp fra menighedens

Den tjeneste, som vi udfører i vores familie og i vore kaldelser i Kirken, kan få evige følger.

præstedømmeledere i stand til at sørge for arbejde til manden, så han kunne forsørge sin familie fremover.

Som ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne har vi ret til Herrens hjælp til at højne vores kaldelse og opfylde vore ansvar. Søg hans hjælp, og følg inspirationen, når den kommer til jer, om hvilken vej I skal gå, hvem I skal besøge, hvad I skal sige, og hvem I skal sige det til. Vi kan tænke den samme tanke om og om igen, men kun når vi handler i overensstemmelse med tanken, velsigner vi menneskers liv.

Må vi være sande hyrder for dem, som vi er ansvarlige for. John Milton skrev i sit digt »Lycidas«: »De sultne får

kigger op, og de får ikke mad« (linje 125). Herren selv sagde til profeten Ezekiel: »Ve Israels hyrder«, som ikke vogter fårene (Ez 34:2-3).

Det er vores ansvar at tage os af flokken, for de dyrebare får, disse sarte lam er at finde overalt – hjemme i vores egen familie, hjemme hos vore slægtninge, og de venter på os i vore kaldelser i Kirken. Jesus er vores forbillede. Han sagde: »Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får« (Joh 10:14). Vi har et ansvar som hyrder. Må vi alle være villige til at tjene.

Ræk ud til de vildfarne

På rejsen ad livets vej sker der ulykker. Nogle går bort fra de vejskilte, som fører til evigt liv for blot at opdage, at den valgte omvej til sidst vil føre til en blindgyde. Ligeegyldighed, manglende omsorg, selviskhed og synd kræver alt sammen sin dyrebare pris i menneskers liv. Der findes mennesker, som af uforklarlige årsager, marcherer til en anden melodi, for senere at finde ud af, at de har fulgt sorgens og lidelsens melodi.

I 1995 udtrykte Det Første Præsidentskab deres bekymring for dem, der havde forvildet sig væk fra Kristi fold og udsendte et særligt budskab med titlen: »Invitation til at komme tilbage«. Budskabet indeholdt denne opfordring:

»Til jer, som af en eller anden grund befinder jer uden for Kirkens

fællesskab, siger vi: »Kom tilbage.« Vi inviterer jer til at komme tilbage og tage del i den glæde, som I kendte engang. I vil finde mange med udstrakte arme, der byder jer velkommen, hjælper jer og giver jer trøst.

Kirken har brug for jeres styrke, kærlighed, trofasthed og hengivenhed. Den kurs, som et menneske skal følge for at vende tilbage til

alle velsignelserne ved medlemskab af Kirken, er entydig og sikker, og vi står klar til at modtage alle, som ønsker at følge den.«

Måske vil en ofte gentagen scene hjælpe dig med at forstå din personlige mulighed for at hjælpe de vildfarne. Lad os se på en familie med en søn ved navn Jack. Gennem hele Jacks opvækst havde han og hans far haft mange alvorlige skænderier. En dag, da han var 17 år, havde de

et særligt højtrøstet skænderi. Jack sagde til sin far: »Dette var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Jeg rejser hjemmefra, og jeg kommer aldrig tilbage!« Han gik ind på sit værelse og pakkede en taske. Hans mor tiggede ham om at blive, men han var for vred til at lytte. Han efterlod hende grædende i døren.

Han var på vej over gården og ud af lågen, da han hørte sin far råbe til sig: »Jack, jeg ved, at en stor del af skylden for, at du rejser, er min. Det er jeg virkelig ked af. Jeg ønsker, du skal vide, at hvis du nogen sinde ønsker at vende hjem, så er du altid velkommen. Og jeg vil forsøge at være en bedre far for dig. Du skal vide, at jeg altid vil elske dig.«

Jack sagde intet, men gik ned til busstationen og købte en billet til et fjerntliggende sted. Da han sad i bussen og så kilometerne forsvinde, begyndte han at tænke over sin fars ord. Han begyndte at indse, hvor meget mod og hvor meget kærlighed, det havde krævet af hans far at sige det, han sagde. Hans far havde undskyldt. Han havde inviteret ham tilbage, og ordene genlød i sommerluften: »Jeg elsker dig.«

Jack vidste, at det næste træk var op til ham. Han forstod, at den eneste måde, hvorpå han nogen sinde kunne finde fred med sig selv, var at vise sin far den samme form for modenhed, godhed og kærlighed,

Må vi være sande hyrder for dem, som vi er ansvarlige for.

som hans far havde vist ham. Jack stod af bussen. Han købte en billet hjem og tog tilbage.

Han ankom kort efter midnat, gik ind i huset og tændte lyset. Der i gyngestolen sad hans far med hovedet i sine hænder. Da han så op og så Jack, rejste han sig fra stolen, og de omfavnede hinanden. Jack sagde senere: »Disse sidste år, hvor jeg boede hjemme, var blandt de lykkeligste år i mit liv.«

Her var en far, som idet han undertrykte lidenskab og tøjlede stolthed, rakte ud og reddede sin søn, før han blev én i den store flok af »tabte bataljoner«, som er et resultat af brudte familier og ødelagte hjem. Kærligheden var det, der bandt dem sammen, den lindrende balsam. Kærlighed så ofte følt, så sjældent udtrykt.

Fra Sinajbjerget tordner det i vore ører: »Ær din far og din mor« (2 Mos 20:12). Og senere, fra den samme Gud, påbuddet: »Du skal leve sammen med andre i kærlighed« (L&P 42:45).

Følg Herrens plan

Knæl ned i bøn. Vær villig til at tjene. Ræk ud til de vildfarne. Alle mennesker er en vigtig del af Guds plan for at gøre et hus til et hjem og et hjem til en himmel.

Balance er nøglen til vore hellige og højtidelige ansvar i vores hjem og i vore kaldelser i Kirken. Vi må anvende visdom, inspiration og sund fornuft, når vi sørger for vores familie og opfylder vore kaldelser i Kirken, for hver især er af afgørende betydning. Vi kan ikke forsømme vores familie; vi må ikke forsømme vore kaldelser i Kirken.

Lad os bygge professionelt uden genveje og følge Herrens plan. Så vil Herren, som er vores bygningsinspektør, måske sige til os, som han sagde, da han viste sig for Salomo, en bygherre i forgangen tid: »Jeg har hørt din bøn og bønfoldelse for mit ansigt, og jeg har helliget dette hus, som du har bygget, til at sætte mit navn på for evigt; mine øjne og mit hjerte skal altid være dér« (1 Kong 9:3). På den måde vil vi få himmelske hjem og evige familier og vil være i stand til ligeledes at hjælpe, styrke og velsigne andre familier.

Jeg beder ydmygt og oprigtigt om, at denne velsignelse må komme til os alle. I Jesu Kristi navn. Amen.

NOTE

1. Brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999; se *Liabona*, dec. 1999, s. 1.

FAMILIEN

EN PROKLAMATION TIL VERDEN

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES RÅD
I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

ALLE MENNESKER – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I DEN FØRJORDISKE VERDEN kendte og tilbød åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinanser og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

DEN FØRSTE BEFALING, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.

VI ERKLÆRER, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

ÆGTEMAND OG HSTRU har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. „Sønner (børn) er en gave fra Herren“ (Sl 127:3).

Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse forpligtelser.

FAMILIEN er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

VI ADVARER OM, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvarerne i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

VI OPFORDERER ansvarlige borgere og offentligt ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

